

er Formaalet med og Betydningen af det Lovforslag, jeg har haft den Ære at fremsætte for det høje Ting, og dette Formaal naas ved den Affattelse af Lovforslaget, som Udvalget nu indstiller til det høje Ting. Derfor kan jeg fuldt acceptere denne Affattelse. Jeg maa glæde mig over, at der hos den konservativeste Del af dette høje Ting er en saadan Begejstring for Pressens Ytringsfrihed, at man kun med megen Betænkelighed under disse ekstraordinære Forhold har kunnet gaa med til for en kortere Tid noget at begrænse Pressens Ytringsfrihed. Jeg ser heri et fuldkommen sikkert Tilsagn om, at naar de ekstraordinære Forhold er forbi og denne Lov bortfaldet, vil det aldrig kunne lykkes at faa de konservative Partier i dette Land til under nogen som helst Omstændighed at gaa med til en Indskrænkning af Pressens Ytringsfrihed. Det er kun de ganske overordentlige Forhold, som nu eksisterer i Verden, der har faaet det nuværende Ministerium overbevist om, at det er tvungende nødvendigt for en kort Tid aldeles ekstraordinært at bringe i Forslag en meget begrænset Indskrænkning af Pressens Ytringsfrihed. Og naar man har tøvet saa længe og kun langsomt ladet sig slæbe med til at give Regeringen dette Lovforslag, at fremme dets Ophøjelse til Lov, kan der under ordinære Forhold aldrig være Tale om i denne Stat, i dette Land at gennemføre nogen som helst Indskrænkning i Pressens Ytringsfrihed.

Jeg skal derfor den meget ærede Ordfører gøre den Bemærkning, at det jo meget maa forbavse mig, hvad jeg baade ser af Betænkningen og hører af den meget ærede Ordførers Udtalelser, at de Oplysninger, som min Kollega Udenrigsministeren og jeg har haft Lejlighed til at forelægge Udvalget, ikke har kunnet overbevise Flertallet af Udvalgets Medlemmer om Nødvendigheden af at gaa til en saadan Lovgivning. Jeg maa imidlertid saa meget des mere takke de ærede Medlemmer for, at de dog har taget Hensyn til Ministeriet og indstiller til det høje Ting at vedtage Lovforslaget i en Skikkelse, som for Ministeriet er fuldt acceptabel. Den meget ærede Ordfører har jo været Formand for Udvalget og arbejdet meget med denne Sag. Jeg tror, at han maaske deraf har ladet sig føre noget vild, føre til at tro, at ved den Affattelse, det nu foreslaas at give det nu foreliggende Lovforslag, undergaar det større Forandringer, *nd* det i Virkeligheden gør. Og idet den rede Ordfører skildrede de Forandringer,

det vil undergaa, kom han til, sikkert meget mod sin egen Villie, sit eget Ønske og sin egen Hensigt, at udtale sig paa en Maade, der ligesom kunde tjene til at opmuntre en vis Del af Pressen til paa visse Omraader at genoptage den Skrivemaade, den en Gang havde. Jeg er ganske overbevist om, at det tilsigtede den ærede Ordfører ikke. Men man maa lægge Mærke til, at siden dette Lovforslag er kommet til at ligge paa Rigsdagens Bord, er de Skrивerier, mod hvilke dette Lovforslag er rettet, ganske ophørt, og Pressen har meget vel kunnet eksistere alligevel. Den kan godt eksistere uden at skrive mod de Foranstaltninger, Statsmyndighederne her i Landet maa tage for at sikre os Tilførsel af Varer og sikre Udførsel af de Produkter, som vi skal af med til Udlandet, paa en Maade, som baade maa nedsætte os i Udlandets Omdømme og være til Skade for vor Nations Ære i Almindelighed og for vort Næringslivs Trivsel i Særdeleshed. Det er slet ikke nødvendigt at komme ind paa det Emne, og derfor er det heller ikke heldigt at skildre, hvorledes Pressen selv efter dette Lovforslags Vedtagelse vil have Adgang til at skrive, at det skyldes Fejl, Skødesløshed, Uagtsomhed eller Uklogskab fra Regeringens Side, naar denne eller hin Foranstaltning er truffet. Jeg vil advare Pressen mod at være alt for sikker paa, at den af de Ytringer, som den ærede Ordfører fremsatte paa dette Omraade, som jeg ikke kan anse for heldige og heller ikke tror er rigtige, kan slutte, at den har en vis Ytringsfrihed paa dette Omraade, thi gældende Ret bliver Lovens Ord og ikke andet. Efter Lovens Ord vil Dommerne have at dømme, og det vil ikke kunne nytte Pressen noget at sige, at Udvalgets Formand og Ordfører har sagt, at man kan endnu dog blive ved at skrive saa og saa nær op ad det, som er skadeligt for Landet. Jeg tror, at det vil være klogest, ligesom det vil være ubetinget hæderligst, af Pressen ganske at afholde sig fra ubeføjet Kritik af Regeringens og Statens Foranstaltninger i det hele taget paa det Omraade, som jeg her har nævnt, hvor det drejer sig om at sikre Landets Tilførsel eller holde vor Adgang til at udføre vore Produkter til Udlandet aaben. Der gøres i Sandhed ingen Gavn ved disse Skrивerier, og det er bedre at raade Pressen til at afholde sig derfra end at anvise den et vist Terræn at tumle sig paa indenfor disse Grænser. Det kunde meget let